

Bazilija susretao sam tada s poštovanjem zbog uvida u njegovu čudorednu ozbiljnost, a i zbog zrelosti i razbora u razgovorima.

A na to sam poštovanje i druge pobuđivao koji ga još nisu poznavali. I čim bi ga upoznali ili čuli, odmah su mu iskazivali poštovanje. Odakle to? Jedini je on gotovo između svih koji su došli u Atenu na nauke bio izuzet od općeg zakona: uživao je veće poštovanje nego je to uobičajeno za početnike. Odatle je počelo naše prijateljstvo, odatle je zaškrila povezanost te smo bili kao ranjeni uzajamnom privrženosti. Tijekom vremena očitovali smo si zajedničku želju za filozofijom i postali smo sudrugovi, sustanari i prijatelji, idući jedino za tim da danomice sve žarčim i upornijim zalaganjem ostvarimo tu svoju želju. Vodila nas je ista želja za najpoželjnijom stvari, za naukom. Ali, među nama nije bilo zavisti, a cijenili smo natjecanje. Obojica smo se natjecali, ne tko će prvi odnijeti pobjedu, nego tko li će prvi drugome je prepustiti. Jer, obojica smo slavu drugoga smatrali svojom.

Činilo se da je u nama jedna duša u dva tijela. Ne valja, doduše, vjerovati onima što vele da je sve u svemu. Ali, nama se može vjerovati da bijasmo jedan u drugome. Obojica smo imali isti posao i isto nastojanje: razvijati kreposti da živimo u zbiljnostima drugoga života te se tako pripravimo na to da se onamo preselimo. Imajući to pred očima, sav smo svoj život i djelatnost upravljali tome da vršimo Božje zapovijedi, da jedan drugoga potičemo na njegovanje kreposti. Zapravo, ako to nije odveć samosvjesno reći: jedan drugome bijasmo norma i mjerilo za razlikovanje dobra i zla. I kako svi već imaju neki nadimak, bilo da su im ga dali roditelji ili su ga sami nadjeli, već prema svojim životnim sklonostima, nama je bila čast i veliko ime: biti i zvati se kršćanima."

Pobožna legenda puna znakovitosti pripovijeda kako su se Grguru u snu prikazale dvije lijepe djevice: čistoća i mudrost i ponudile mu zaruke. On se u stvari s njima i zaručio, ljubio ih i ostao im vjeran do konca života. Čistoća srca omogućivala mu je da sve više ulazi u tajne Bogom objavljene nauke. Nakon završenih nauka Grgur je najprije poučavao u govorništvu u svome rodnom gradu i ubrzo stekao velik ugled. Kako je bio osjetljive savjesti, bojao se da zbog uspjeha ne upadne u taštinu pa je napustio poučavanje i otišao u samoću. No, to je bilo samo na kratko. I njegov prijatelj Bazilije morao je napustiti omiljelu samoću i preuzeti vodstvo biskupije u Cezareji.

U doba teoloških borbi i trzavica i Grgur je morao preuzeti odgovornost za glavnu biskupiju kršćanskog istoka, za Carigrad. Ondje je neustrašivo branio pravovjerje protiv arijanskog i makedonijevskog krivovjerja. Prvo je nijekalo božanstvo Sina, a drugo Duha Svetoga. Za vrijeme Grgurova biskupovanja u Carigradu došla je do izražaja bijedna ljudska zavist nekih biskupa koji su ga okrivljivali da se sam narinuo za biskupa. Da izbjegne kavgu, odrekao se drage volje biskupske stolice u Carigradu i preuzeo malu biskupiju u Nazianzu, gdje je u biskupskoj časti naslijedio svoga oca. Sada je imao više vremena za molitvu, razmišljanje i pisanje. Napisao je dragocjenih spisa. U svojim Govorima ocrtava pravi lik svećenika, život monaha, obrađuje ljubav prema siromasima, kontemplaciji, kreposti stidljivosti i djevičanstvu.

Pjevao je i pjesme u kojima je također riječ o djevičanstvu, taštini svijeta itd. U pismu Amfilohiju, svetom biskupu Ikonija, piše: "Nemoj oklijevati posredovati za nas kad riječju budeš privukao Riječ, kad nekrvnom sjećom budeš sjekao Gospodnje tijelo i krv, upotrijebivši mjesto mača riječi!" Taj slikoviti govor snažna je preporuka u molitvu kod slavljenja Euharistije. Od sv. Grgura ostalo nam je 500 pisama i 240 poslanica. Pjevao je i himne. U starosti Bog je pripustio na njega strašne napasti. Bile su to kušnje da bude prokušan kao zlato na vatri i da još više omili Gospodinu. Svladao ih je molitvom i zazivanjem Presvete Bogorodice. Svoj život i talente odlično je iskoristio za Crkvu i duše. Umro je Bogu odan 9. svibnja 389. ili 390. godine.

NOVI CENTAR - KARLOVAC

<http://www.presveto-srce-isusovo.hr>

**TJEDNI INFORMATIVNI LISTIĆ ŽUPE PRESVETOGA
SRCA ISUSOVA**

**SV. OBITELJ ISUSA, MARIJE I JOSIPA -
28.12.2014. - GODINA II., BR.18**

"Milost je Božja bila na njemu."

Čitanje svetog Evanđelja po Luki

Kad se po Mojsijevu zakonu navršše dani njihova čišćenja, poniješe Isusa u Jeruzalem da ga prikažu Gospodinu - kao što piše u Zakonu Gospodnjem.

Kad obaviše sve po Zakonu Gospodnjem, vratiše se u Galileju, u svoj grad Nazaret. A dijete je raslo, jačalo i napunjalo se mudrosti i milost je Božja bila na njemu.

Riječ Gospodnja Lk 22,39-40

Djecu i satove ne valja stalno navijati, treba ih pustiti da idu.

Jean Paul

Mladost i starost

U potrošačkom društvu mladost je visoko u cijeni. Svi joj se udvaraju i svi je nastoje pridobiti. Stariji se čovjek često osjeća potuisnutim i djelomično isključenim iz društva života. Današnja nas svetkovina potiče da razmislimo: ljudski život valja promatrati kao cijelinu - mladost i starost stadiji su istoga života. Jedna je upućena na drugu, jedna bez druge ne može. Isto vrijedi za ljude različite dobi. Tek svi zajedno čine cjelovitu ljudsku zajednicu.

W. Blasig

Misne nakane kroz tjedan

29.12. Ponedjeljak – Sv. Toma Becket, biskup i mučenik

07:30 = ob. Štefančić; Darko, Božidar i Josipa Kruljac

18:00 = Irena Špicer; Milan Gvozdić; na nakanu;

30.12. Utorak - Feliks, Srećko

07:30 = ob. Maretić i Juračić

18:00 = Mato i ob. Babić

31.12. Srijeda – Sv. Silvestar, papa

07:30 = Nada i Ivan Grgurić

18:00 = zahvalnica, na zahvalu

01.01. Četvrtak – Sv. Marija Bogorodica, Nova Godina

09:00 = Tanja, Irena i ob. Popov

10:00 - 18:00 sati CJELODNEVNO EUHARISTIJSKO KLANJANJE

18:00 = na nakanu

02.01. Petak – Sv. Bazilije Veliki i Grgur Nazijanski, biskupi

07:30 = na zahvalu Majci Božjoj

18:00= Mijo Štefanac

PRVI PETAK, mogućnost ispovijedi i pobožnost Presvetom Srcu Isusovu

03.01. Subota - Danijel, Genoveva, Cvijeta

07:30 = Jela i Perica i ob. Matešić; Željko Depeder

04.01. Nedjelja – Druga Nedjelja po Božiću

09:00 = Andrija Šalković; Gavriilo Solar

10:30 = župna sveta misa;

18:00 = Nikola i Marija Matičić, Magda i Janko Pauli

- Blagoslov obitelji po rasporedu. Svećenik donosi Boga u svaku obitelj. Dočekajmo ga radosno kao Krista. Novac ne može i nasmije biti na prvom mjestu. Ako i nemaš novca blagoslov možeš primiti. Otvorimo vrata svoga doma Kristu. Okupimo se kao i obitelj i primimo blagoslov za život za godinu koja je pred nama. Bez blagoslova se teško živi.

SVETAC TJEDNA

SV. BAZILIJE VELIKI, SVEĆENIK I CRKVENI NAUČITELJ, (329.-389.)

Sveti Bazilije Veliki otac je istočnog redovništva. U njegovo pravilo o redovničkom životu ugledali su se kasnije svi veliki utemeljitelji redova. Dubokom mistikom odiše njegovo djelo O Duhu Svetom, nestvorenoj Božjoj ljubavi, koja izlazi od Oca i Sina. U njemu opisuje utjecaj Duha Svetoga u duši krštenika koji se krštenjem rađa na novi - božanski život. U Komentaru Izaiji obrađuje darove Duha Svetoga, koji su se u punini izlili na Mesiju, ali koje Duh Sveti izliva i na krštenike i krizmanike. Sv. Bazilije napisao je i Asketiku, koja sadrži vrlo korisna pravila i praktične pouke o krepostima i dužnostima monaha. On je bio duboka redovnička duša i zato su mu i djela puna onoga što može unapređivati pravi redovnički život. On dobro zna da bez molitve i raznih pobožnih vježbi ne može biti redovničkoga života. Za njega su samostani i njihove crkve "kuće molitve", a "molitva je prošnja za dobro koju dobri upravljaju Bogu". U svojim Asketskim govorima daje odlične duhovne savjete kojima se još i danas može hraniti vjernička duša. Navest ćemo samo jedan: "Kad već završi dan i svaki kako tjelesni tako duševni posao, pravo je da si svatko prije počinka u svome srcu ispita savjest." Sv. Bazilije bio je i sam velik kontemplativac, čovjek molitve i razmatranja, čovjek čitanja Božje riječi. Nije onda čudo da se često zaustavljao i na onome prizoru na Kalvariji koji nam je očevic, sv. Ivan, tako jednostavno a opet tako svečano opisao, da je taj opis postao hrana i nadahnuće svih onih koji su po otvorenom Kristovu boku htjeli ući u tajne njegove neizmjerne ljubavi. "Jedan od vojnika kopljem (Isusu) probode bok pa odmah poteče krv i voda" (Iv 19,34). Bazilija zanima to Srce, sjedište Isusova osjećajnog života. On naučava da je Isus imao prave ljudske osjećaje koji su u isto vrijeme bili i sveti. Ako je Isus čeznuo, želio, ti osjećaji su bili sveti. Ako je Isus usplamtio gnjevom, taj osjećaj bio je svet.

Ako je Isus ljubio, a "ljubio je ljudskim srcem", kako nas lijepo uči II. vatikanski sabor (Radost i nada, broj 23), onda je taj osjećaj ljubavi bio nadasve svet; on se protezao na Oca i na sve ljude. Evo doslovnih Bazilijevih riječi o osjećajima Srca Isusova: "Premda je svima poznato da je Gospodin preuzeo naravna čuvstva kako bi potvrdio stvarnost istinskoga a ne prividnoga utjelovljenja, ipak on od sebe odbacuje neuredne osjećaje što kaljaju čistoću našega života, jer ih drži nedostojnima svoga prečistoga božanstva." Ako bismo mogli govoriti o Bazilijevoj pobožnosti Srcu Isusovu, onda bi se ona sastojala u promatranju Gospodinova osjećajnog života. Suвременa psihologija otkrila je silno značenje osjećajnog života. Imati zdrav, normalan i razvijen osjećajni život za čovjeka je veliko bogatstvo. Čovjek bez osjećaja duševno je sakat. Nedostaje mu nešto što je veoma važno za čovjeka. Čovjek, koji se ne zna ničemu diviti, ni za čim čeznuti, ništa ljubiti, pravi je duševni bogalj. A kad čovjeku nedostaje plemenitost, ljubaznost, poštovnost, ona neka nutarnja i vanjska finoća, on postaje grub, neotesan, pravi divljak. Kakve sve strahote čovjek može počinuti ako ga zahvati osjećaj srdžbe, mržnje, strastvenosti! Zato na potpun čovjekov odgoj spada i odgajanje njegovih osjećaja, osjećajnog života. Zanimarivanje toga odgoja nikad ne ostaje bez teških posljedica.

Sv. Bazilije, utemeljitelj kršćanskog redovništva na Istoku, znao je dobro da redovnik naročito mora odgojiti svoje srce, sjedište osjećajnog života. No to vrijedi i za svakog kršćanina. Uzor su, pak, i najbolja škola toga odgoja Isusovi osjećaji, koji su bili pravi ljudski, ali uvijek sveti te nisu nikad okaljali ni njegovu ljudsku ni božansku narav. Kršćanin, doduše, ima samo ljudsku narav, ali ona je po milosti pobožanstvenjena, zato i njegovi osjećaji moraju uvijek biti sveti, dostojni njegova kršćanskog dostojanstva, njegova dioništva u božanskoj naravi. Zato i kršćani, prema nauku sv. Pavla, moraju "težiti među sobom za onim za čim treba da teže u Kristu Isusu" (Fil 2,5). Kršćaninove težnje, osjećaji, moraju biti slični Isusovima. Isus im mora biti norma i uzor. Prema tome, u odgajanju svoga osjećajnog života kršćanin će početi u školu Srca Isusova kako bi svoj osjećajni život naučio sveto proživljavati. Pobožnost Srcu Isusovu za njega treba da postane škola istinskoga i svetoga osjećajnog života.

To će postati ako se svaki dan u molitvi, razmatranju, bude uživljavao u osjećaje Isusova Srca, ako ih bude usvajao, ako se bude njima zadojio. Naše osjećanje treba da je onakvo kakvo je i u Isusovu Srcu. I tako nam nauka sv. Bazilija, koji je živio davno prije nas, prije 1600 godina, može i danas poslužiti kao veoma praktična životna pouka. Ako ga je Crkva proglasila svojim naučiteljem, onda je smisao toga da je poučava u svim stoljećima njezina životnog hoda. U svome govoru u pohvalu Bazilija sam Grgur je najbolje ocrtao te sretno mladenačke dane. "Svi su u Ateni smatrali kao da smo nas dvojica poput jedne rijeke što se iz istog matičnog izvora, zbog želje za naukom, razdvaja u dva rukava da se opet, Božjim nagnućem, sastanemo. Svoga i velikoga